

"...

II- İTİRAZIN GEREKÇESİ

Başvuru kararının gerekçe bölümü şöyledir:

“ANAYASAYA AYKIRILIK İDDİASI VE MAHKEMEMİZ GEREKÇESİ

I- Anayasa 'ya aykırılığı itiraz yoluyla ileri sürülen hüküm

Somut olayda Mahkememiz önündeki uyuşmazlığa uygulanması söz konusu olan ve fakat Anayasa'ya aykırı olduğu değerlendirilen hüküm 556 sayılı KHK'nın 16/5 madde ve bendidir. Buna göre, “Tescilli bir markanın devri sırasında aynı markanın veya ayırt edilemeyecek derecede benzerinin, aynı veya halkı yanılgıya düşürecek derecede benzeri mallar veya hizmetler için başka marka tescillerinin bulunması halinde, bu markaların da devredilmesi şarttır.” Hükümün lafzı, yetersiz olmakla beraber düzenlenmek istenen husus, KHK 7/1-b hükmü ile Türk marka hukukunda kabul edilen “bir markanın tek bir sahibi olması ilkesinin” (Yasaman, Hamdi: Marka Hukuku, 1. Bası İstanbul 2004, C. I, s, 227) marka devir işlemlerinde de gözetilmesi zorunluluğundan ibarettir.

Bu hükme göre, TPE bir devir işlemi ve marka siciline devrin işlenmesi talebi ile karşılaştığında, devir edenin devir işlemine konu marka ile “aynı veya ayırt edilemeyecek derecede benzer başka marka veya markalara” sahip olup olmadığını re'sen incelemesi gerekir. Devreden bu tür başka markaları varsa, ikinci olarak TPE bu markaların tescil kapsamlarında devredilen marka ile “aynı veya halkı yanılgıya düşürecek derecede benzeri mallar veya hizmetler” bulunup bulunmadığını kontrol etmesi gerekmektedir. Bu iki kademeli kontrolde, her iki sorunun da olumlu cevaplanması halinde bu kez, TPE'nin yapması gereken, devredilenle aynı veya ayırt edilemeyecek derecede benzer markaların kapsamlarındaki aynı veya ‘halkı yanılgıya düşürecek derecede benzer mal ve hizmetler’ yönünden de devir yapılmasını şart koşturur. Böylece somut uyuşmazlıkta karşılaşıldığı üzere, devreden marka sahibinin, anılan nitelikteki tüm markalarını aynı kişiye devretmek veya bu markalardan her hangi birine ilişkin yapmak istediği devirden vazgeçmek arasında bir seçim yapmak zorundadır. Kuşkusuz devir talebi bu nedenle TPE tarafından reddedilen (devreden veya devralan) ilgilinin, somut uyuşmazlıkta olduğu üzere, TPE YİDK tarafından bu konuda verilen nihai kararın isabetsiz bulunduğu gerekçesi ile iptalini dava konusu etmesi mümkündür.

Öte yandan, 556 sayılı KHK'nın 16/5 hükmündeki zorunlu devir koşulu, KHK m. 7/1-b bendinde düzenlenen bir markanın tek sahibi olması ilkesinin bir sonucu olduğundan kamu düzeni ile ilgilidir. Bunun içindir ki, KHK 7. maddede belirtilen mutlak ret nedenleri gibi, 16/5 hükmündeki zorunlu devir koşulu devir işlemi sırasında TPE tarafından re'sen incelenir. Bu tür mutlak red nedenlerini, TPE tescil sürecinde, mahkemeler ise yargılama sürecinde re'sen dikkate almalıdır (Yasaman, age. s. 224).

Esasen genel olarak KHK'nın 7. maddesinde yer alan mutlak ret nedenleri incelendiğinde, bu nedenlerin, herhangi bir ayırt edici gücü bulunmayan ya da ticaret alanında herkesin kullanımına açık tutulması gereken, yanıltıcı, kamu düzenine, toplumun dini ve ahlaki değerlerine aykırı olduğu kabul edilen işaretlerin tescil edilmemesi amacını taşıdıkları görülür (Y. 11. HD, 26.11.1999 T. ve E. 99/5790; K. 9490).

Oysa bu nedenler arasında yer verilen ve re'sen incelenen sadece KHK'nın 7/1-b ve 7/1-i bentleri önceki başvuru / marka sahiplerinin haklarına dayalı red nedenleridir. Bu tür önceki haklara dayalı red nedenleri ise nisbi red nedenleri olarak adlandırılan KHK'nın 8. maddesinde yer verilen red ya da hükümsüzlük nedenleridir. Kuşkusuz kanun koyucu önceki haklara dayalı red nedenlerini re'sen incelenen mutlak nedenler arasına alabilir. Ancak bu durumda, sınırları belirli, öngörülebilir, objektif, herkese eşit uygulanabilir bir normla bunun ölçütlerini belirlemesi, kendi içerisinde de tutarlı bir düzenleme yapması hukuk devleti ilkesinin bir gereğidir. Oysa KHK'nın 16/5 hükmü anılan kriter ve nitelikleri taşıdığını kabule imkan yoktur. Bu husus aşağıda hukuk devleti ilkesine aykırılık başlığı altında ele alınacaktır.

Bu nedenledir ki, Mahkememiz 556 sayılı KHK'nın somut uyuşmazlığa uygulanması söz konusu olan 16/5 hükmünün, birbiriyle bağlantılı temelde üç noktada Anayasa'ya aykırı olduğu kanaatindedir. Bunlar, mülkiyet hakkı kapsamında bulunan ve bir sınai hak türü olan marka hakkına ilişkin düzenleme ve sınırlandırmaların, kanun yerine bir Kanun Hükmünde Kararname ile yapılmış olması; marka hakkının doğumu, sınırlandırılması, devri ve korunması hususlarıyla ilişkili nisbi nedenlerin, mutlak red nedeni olarak düzenlenmesi suretiyle, hukuk devleti ilkesine aykırılık yapılması ile çalışma ve sözleşme hürriyeti ilkelerine aykırılıktır.

II- Temel Hak ve Hürriyetlerden olan Marka Hakkına İlişkin Düzenlemenin KHK ile Düzenlenmesi

TC Anayasası'nın Cumhuriyetin nitelikleri başlığını tanıyan 2. maddesi "Türkiye Cumhuriyetinin, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devleti" olduğunu belirler. Dolayısıyla hukuk devleti olma vasfı Cumhuriyetin, insan haklarına saygılı, demokratik, laik ve sosyal bir devlet olmasının temeli ve teminatıdır. Zira bir devlet hukuk devleti olduğu takdirde, hangi yetkinin hangi otorite tarafından ve nasıl kullanılacağı, açık, denetlenebilir ve öngörülebilir, adalet ve eşitlik ilkelerine uygun şekilde hukuk kuralları ile belirlenir.

Dayanağını Anayasa ve yasalardan almayan hiç bir yetki kullanılamaz. Yasama yetkisi de "Türk Milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından kullanılır. Bu yetki devredilemez" (AY m. 7). Bununla birlikte AY m. 91 uyarınca, sınırlı ve belirli hallerde, Türkiye Büyük Millet Meclisi, Bakanlar Kuruluna kanun hükmünde kararname çıkarma yetkisi verebilir. Kanun hükmünde kararname çıkartma yetkisi verilemeyecek konular ise maddede, "sıkıyönetim ve olağanüstü haller saklı kalmak üzere, Anayasa'nın ikinci kısmının birinci ve ikinci bölümlerinde yer alan temel haklar, kişi hakları ve ödevleri ile dördüncü bölümünde yer alan siyasi haklar ve ödevler" olarak belirlenmiştir. Dolayısıyla Anayasa'nın ikinci kısmının birinci bölümünde düzenlenen temel haklardan mülkiyet hakkının (AY:m.35) bir türü olan marka ve markadan doğan hakların devri hususları kanun hükmünde kararnamelerle düzenlenmesi mümkün değildir. Salt bu nedenle somut uyuşmazlığa uygulanması söz konusu olan 556 sayılı KHK'nın 16/5 hükmü Anayasa'nın 2 ve 91. maddelerine aykırı olup iptalinin talep edilmesi gerekmiştir. Nitekim bu husus 556 sayılı KHK'nın 42/1-c hükmünün iptaline ilişkin AYM'nin 9.4.2014 tarih ve 2013/147 esas, 2014/75 karar sayılı kararı ile de benimsenmiştir.

III- Hukuk Devleti İlkesine Aykırılık

Yukarıda belirtildiği üzere, hukuk devleti ilkesine TC Anayasası'nın Cumhuriyetin nitelikleri başlığını taşıyan 2. maddesinde yer verilmiştir. Bu ilke, Devletin her türlü eylem ve işlemlerinde uyması gereken hukuk kurallarının olduğu, böylece vatandaşlar yönünden tam bir

hukuki belirliliğin ve güvencenin sağlandığı bir toplum düzenini ifade eder. Ancak hukuk devleti ilkesinin salt Anayasa’da yer alması yeterli olmayıp, ilkenin hayata aktarılması bazı somut koşulların gerçekleştirilmesine bağlıdır. Anayasa Mahkemesi ‘Hukuk Devleti’ ilkesi bir kararında tanımlamıştır. Buna göre, Anayasa’nın 2. maddesine göre, Cumhuriyetin temel ilkeleri arasında sayılan hukuk Devleti, insan haklarına saygılı ve bu hakları koruyan, adaletli bir hukuk düzeni kuran ve bunu sürdürmekle kendini yükümlü sayan, bütün işlem ve eylemleri yargı denetimine bağlı olan Devlettir. Böyle bir düzenin kurulması, yasama, yürütme ve yargı alanına giren tüm işlem ve eylemlerin hukuk kuralları içinde kalması, temel hak ve özgürlüklerin, Anayasal güvenceye bağlanmasıyla olanaklıdır” (Anayasa Mahkemesinin, 1.7.1998 tarih ve Esas 1996/74; Karar 1998/45 sayılı kararı).

Şu halde hukuk devleti ilkesinin salt Anayasa’da yer alması yeterli olmayıp, devletin tüm organlarının yetkileri, yaptığı işlem ve aldıkları kararların, yasalarda objektif, açık ve herkese eşit uygulanabilir bir biçimde düzenlenmesi gerekir. Aksi halde vatandaşlar yönünden hukuki güvenliğin yeterince sağlandığını söylemek olanaklı değildir. Bunun yanında, öncelikle yasa koyucu, norm koyarken insan hak ve özgürlüklerine getirilen sınırlandırmanın sınırı olarak ölçülülük ilkesi ile bağlıdır. Nitekim AY’nın 5. maddesi, Devletin temel amaç ve görevleri arasında, “kişinin temel hak ve hürriyetlerini, sosyal hukuk devleti ve adalet ilkeleriyle bağdaşmayacak surette sınırlayan siyasal, ekonomik ve sosyal engelleri kaldırmaya, insanın maddi ve manevi varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlamaya” çalışmayı da saymıştır. 13. maddesinde ise, “Temel hak ve hürriyetlerin, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabileceğini; bu sınırlamaların, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamayacağını” belirtmiştir. Temel hak ve hürriyetlerden birisi olan marka hakkına ilişkin düzenlemelerde bu hakkın elde edilmesine ve devrine getirilen sınırlandırmalar, açık, net, denetlenebilir, herkese eşit uygulanabilir ve ölçülülük ilkesi ile bağdaşır bir düzenleme ile yapılmak gerekir.

Somut uyuşmazlıkta uygulanması söz konusu olan KHK’nın 16/5 hükmü ile yapılan düzenleme anılan bu ilkelere tamamen aykırıdır. Zira 556 sayılı KHK’nın 16/5 hükmünde yer alan düzenleme, her şeyden önce bir markanın tek bir sahibi olur ilkesini esas almakla birlikte, anılan ilkeyi koyan ve mutlak red nedenleri arasında öngörülen 556 sayılı KHK’nın 7/1-b bendi ile uyumlu değildir. Gerçekten de, KHK’nın 7/1-b hükmü “Aynı veya aynı türdeki mal veya hizmetle ilgili olarak tescil edilmiş veya daha önce tescil için başvurusu yapılmış bir marka ile aynı veya ayırt edilemeyecek kadar benzer marka” başvurularının tescil edilemeyeceği hükmünü amirdir.

Görüldüğü üzere, 16/5 hükmü vaz edilme gerekçesini içeren 7/1-b hükmüne göre, mal / hizmet benzerliği bakımından daha geniştir. Zira, 7/1-b hükmü, aynı veya aynı tür mal hizmetlerden söz ederken; 16/5 hükmünde aynı veya halkı yanılgıya düşürecek derecede benzeri mallar veya hizmetler ibaresine yer vermiştir. Şu halde, iptali istenen KHK 16/5 düzenlemesi, konuluş amacını (ratio legis) aşan bir kapsama sahiptir. Bu nedenle tescil otoritesi olarak TPE’ne markaların devir işlemleri ile ilgili verilen yetkinin, sözleşme hürriyeti ve irade serbestisi ilkesi içerisinde değerlendirilmesi gereken hususlara da müdahale eder genişlikte olduğu açıktır. Bunun da ötesinde, iki markanın kıyaslanmasında “halkı yanılgıya düşürecek derecede benzeri mallar ve hizmetler” ifadesi, mutlak red nedenlerinden çok itiraz üzerine ele alınması gereken KHK 81/1-b hükmü kapsamındaki karıştırma ihtimali kavramı ile ilgili bir benzerliğe karşılık gelmektedir. Bu düzenleme biçiminin, ne kadar mutlak, sınırları belirsiz, hukuk güvenliğini temin etmekten uzak olduğu bir yana, varlık sebebini oluşturan “bir markanın tek bir sahibi olur (KHK 7/1-b)” ilkesi ile de uyumsuz ve çok daha geniş kapsamlı

olduğu açıktır. Dolayısıyla kamu otoritesine tescil sürecinde tanınmayan bir yetkinin, devir işleminde tanınması, serbest piyasa ekonomisi ve sözleşme yapma hürriyetine Anayasal sınırların ötesinde bir müdahale niteliği taşımaktadır.

Oysa, ülkemizin de benimsediği kıta Avrupası marka hukuku ve 556 sayılı KHK'ya mehzaz teşkil eden AB müktesebatında, (Marka Direktifi-Council Directive 89/104/EEC of 21 December 1988 to Approximate the Laws of the Member States Relating to Trade Marks ve ilgili düzenleme itibariyle aynı içeriğe sahip olan anılan Direktifi değiştiren 2008/95/EC sayılı Direktifte) 16/5'teki zorunlu devir ve bir markanın tek sahibi olur ilkesinin bir karşılığı yoktur. Zira marka tescili ve devri konuları, dahil olduğumuz kıta Avrupası sisteminde ve günümüzde tamamen liberal ve serbest piyasa koşullarının ihtiyacına göre, TC Anayasasının 48. maddesi kapsamında, çalışma ve sözleşme hürriyeti çerçevesinde düzenlenmektedir. Bu nedenle, 556 sayılı KHK'nın 16/5 hükmünün varlık nedenini oluşturan 7/1-b bendinin karşılığı, Direktifte, önceki haklara dayalı nisbi red nedenleri başlığı altında 4. maddenin l-(a) bendinde düzenlenmiştir. Mehzazdan bu farklı düzenleme nedeniyledir ki, 556 sayılı KHK'nın 8/1-a bendinde aynı red nedenine bir kez de ilgilinin itirazı halinde incelenecek olan nisbi red sebebi olarak yer verilmiştir.

Esasen bu düzenleme biçimi, devletin (TPE'nin) kime hangi markanın verileceğini ya da devredileceğini temel hak ve hürriyetlerin, serbest piyasa ekonomisi ilkelerinin önüne geçerek kamusal yönü bulunmayan nisbi red nedenlerine dayalı olarak belirleme, dahası tüm bu uygulamaları 556 sayılı KHK ile yapılmış ve TBMM'nin onayından geçmeyen idari bir tasarruftan ibaret düzenlemeye dayalı olarak, 1995 yılından bu yana yaklaşık 20 yıldır devam ettirmesi sonucunu doğurmuştur.

Her şeyden önce 556 sayılı KHK'nın 16/5 hükmünün vaz edilme nedenini oluşturan 7/1-b bendi sadece "Aynı mal veya hizmetle ilgili olarak tescil edilmiş veya daha önce tescil için başvurusu yapılmış bir marka ile aynı markaların" değil, "aynı türdeki mal veya hizmetle ilgili olarak tescil edilmiş veya daha önce tescil için başvurusu yapılmış bir marka ile ayırt edilemeyecek kadar benzer markaların"da tescil edilemeyeceğini benimsemiştir. Bu düzenleme biçimi dahi, bir (ve aynı) işaretin ancak tek bir kişiye marka olarak verilebileceği ilkesinin amacını aşan bir düzenlemedir. Zira başvuru önceki marka ile aynı olmasa bile, tescil makamına tamamen nisbi red nedenleri arasında bulunması gereken, önceki marka ile iltibas teşkil eden ve "ayırt edilemeyecek derecede" benzer işaretlerin de aynı tür mal/hizmetler için tescil edilmemesi yetkisi vermektedir. Bu değerlendirme ise belirli kriterlere göre ancak, tamamen somut olayın, çekişmeli mal ve hizmetlerin niteliği ve ortalama tüketicilerinin algısına göre yapılan bir değerlendirmedir.

Esasen KHK m. 7/1-b bendinin ayırt edilemeyecek derecede benzer işaretlerle aynı tür mal ve hizmetleri de içerecek şekilde nisbi red nedenleri alanına taşan genişletilmiş bir mutlak red gerekçesine yer vermesi ölçülülük ilkesine aykırı düştüğü gibi, başvuru sahipleri bakımından da, belirsiz, öngörülemeyen, hukuki güvenlikten yoksun bir uygulama anlamını taşımaktadır. KHK'nın 16/5 hükmü ise, yukarıda açıklandığı üzere, işaretler yönünden aynı veya aynı tür olma kriterini muhafaza etmekle beraber, mal / hizmetler yönünden daha geniş bir kavramı tercih etmiş ve "aynı veya halkı yanılgıya düşürecek derecede benzeri mallar veya hizmetler" ibaresine yer vermiştir. Dolayısıyla, uyumsuzluğa uygulanacak KHK'nın 16/5 hükmü sadece işaretler yönünden değil, mal hizmetler bakımından da, amacı aşar bir ifadeyi benimsemiştir. Bu yönüyle KHK 16/5 madde ve fıkrasının, gerek hukuki belirlilik ve gerekse ölçülülük ilkelerine aykırı bir düzenleme içerdiği kuşkusuz olup, mülkiyet hakkı kapsamında yer alan marka hakkının kullanımına demokratik bir toplumda zorunlu olanın ötesinde bir

müdahale içerdiği değerlendirilmiş olup, AY'nın 2., 5., 35. ve 13. maddelerine aykırı bulunmaktadır.

Görüldüğü üzere, kökeni 1995 tarih ve 556 sayılı KHK ile yürürlükten kaldırılan 551 sayılı önceki Marka Kanunun'a uzanan, bir markanın tek bir sahibi olmalıdır ilkesinin bir yansımasından ibaret bulunan KHK m. 16/5 hükmü, kamu otoritesinin markaların devredilmesi sürecine maksadını aşar şekilde müdahalesine gerekçe ve zemin oluşturma potansiyelini barındıran bu düzenlemenin esasen mehz AB Marka Direktifinde öngörülmemesi kıta Avrupası'nda benimsenen bizim de dahil olduğumuz yeni marka hukuku anlayışı ve sistematığı ile ilgili bir durumdur.

Gerçekte de, dahil olduğumuz, Kıta Avrupası marka sisteminde, nisbi red nedeni ve niteliği taşıyan önceki başvuru veya markalara dayalı hakların kullanılmasının tescil makamına re'sen kullanım yetkisi verilerek mutlak red nedeni olarak kabulü, önceki marka sahibinin rıza ve iradesi aksine bir uygulamayı da beraberinde getirmektedir. Zira bu yaklaşım, gerek KHK'nın 7/1-b bendi, gerekse bu ilkeyi marka devirleri için tekrar eden 6/5 hükmünün uygulamasında, önceki marka sahipleri ve devir işleminin taraflarının irade ve isteğini dikkate almaz. Bunun yerine pratikte hiç bir fonksiyonu kalmayan, marka sahipliğinde teklik ilkesini öne çıkararak, marka devir sözleşmesi taraflarının iradesini yok sayar.

Oysa günümüzde, marka ile malı üreten veya hizmeti sunan işletme arasındaki bağın tamamen koparılması ve markanın köken belirtme işlevini tümüyle yitirmesi söz konusudur. (Tekinalp, Ünal: Fikri Mülkiyet Hukuku, Beşinci Bası, İstanbul 2012, s. 369, 378) Bu nedenle, yürürlükten kaldırdığı 551 sayılı Marka Kanunu aksine, 556 sayılı KHK-marka tescili için bir teşebbüsün varlığı ve onunla irtibatlandırılmasını aramamıştır. Dolayısıyla özellikle sermayenin küresel ölçekte dolaşımı önündeki engellerin kalkmasıyla birlikte, alıcıların neredeyse tamamı, bir markayı taşıyan malların gerçekte hangi işletme veya işletmeler tarafından üretildiğini bilmezler. Zira marka sahibi, en ucuz maliyetle ve birden fazla işletmelere malı üretir. Esasen markanın lisans yoluyla birden fazla üçüncü kişiye kullandırılması imkanı da bu sonucu doğurmaktadır. Franchise yoluyla hizmet markalarının farklı işletmelere lisanslanması nedeniyle, hizmet markaları bakımından da bu durum yaygın hale gelmiştir. Bu nedenle, marka tescilinde teklik olarak ta ifade edilen, KHK m. 7/1-b ve 16/5 hükmüyle devam ettirilmek istenen uygulama, yeni marka sistemiyle çeliştiği gibi, önceki Marka Kanunu ile birlikte terk edilmesi gereken, marka tescilinde ve devrinde, marka sahiplerinin iradesinden çok, tescil otoritesinin iznine önem veren arkaik bir yaklaşımın ifadesidir. Tüm bu nedenlerle, 556 sayılı KHK 16/5 madde ve fıkrası, KHK ile benimsenen yeni marka sistemiyle çelişmesi yanında, Anayasa'nın 2., 5., 13. ve 35. maddelerine de aykırı olup iptali gerekir.

IV- Çalışma ve Sözleşme Hürriyetine Aykırılık

Anayasa'nın sözleşme hürriyetini düzenleyen 48. maddesi "Herkes, dilediği alanda çalışma ve sözleşme hürriyetlerine sahiptir" hükmünü içerir. Dolayısıyla ilke olarak herkes marka hukuku alanında da serbestçe sözleşme yapma ve markasını dilediği gibi bir başkasına devretme sonucunu doğuran sözleşmeler akdetme hürriyetine sahip olmalıdır. Bu hürriyetin sınırlandırılması istisnai ve AY'nın 13. maddesindeki genel ilkelere uygun bulunmak zorundadır.

Oysa 556 sayılı KHK'nın 16/5 hükmü, bir marka sahibinin markasını devrederken devredeceği marka ile "aynı veya ayırt edilemeyecek derecede benzer ve aynı veya halkı yanılgıya düşürecek derecede benzeri mallar veya hizmetler için tescilli" diğer tüm

markalarının da devri zorunluluğunu öngörmektedir. Nitekim, yukarıda açıklandığı üzere, 16/5'te düzenlenen bu husus, markanın tekliği ilkesini benimseyen KHK'nın 7/1-b hükmüyle uyum gerekçesine dayanmaktadır. Şu halde KHK'nın 16/5 hükmünün iptaliyle uygulanma nedeni ortadan kalkacak olan 7/1-b bendindeki düzenleme de, marka sahibi olma ve bunu devretme hürriyetine getirilmiş açık ve ölçüsüz bir müdahale niteliğindedir.

Gerçekten de, somut uyuşmazlıkta yargılama konusu TPE YİDK kararında da açıkça ifade edildiği üzere, aynı veya ayırt edilemeyecek derecede benzer markaları bulunan devreden izni ve iradesi olduğu halde, KHK 16/5 hükmü kamu düzenine ilişkin sayıldığından, devrin tesciline izin verilmemektedir. Görüldüğü üzere, sadece devir alan değil, re'sen redde devri zorunlu kılınan devreden marka sahibinin de sözleşme hürriyeti kapsamında kalması gereken ticari çalışmaları engellenmiş olmaktadır.

Oysa Anayasa'nın 13. maddesi uyarınca temel hak ve hürriyetler ancak kanunla ve ilgili maddelerdeki sebeplere bağlı olarak sınırlandırılabilir. Bu nedenle KHK ile marka sahipliği ve üzerinde tasarrufla bulunma (devir) hürriyetine getirilen bu sınırlama, mülkiyet hakkının bir türü olan marka hakkının ve sözleşme hürriyetinin özünü zedeleyen, amacıyla tutarsız ve ölçüsüz olup, Anayasa'nın 13., 48. ve 91. maddelerindeki temel düzenlemelere aykırı bulunmaktadır.

Öte yandan, her ne kadar mahkememiz önündeki davada 556 sayılı KHK'nın 7/1-b hükmü doğrudan uygulanacak bir hüküm değilse de, 16/5 madde ve fıkrasındaki düzenlemenin iptali halinde anılan ilk hükmün de iptali zorunludur. Zira KHK 16/5 hükmü 7/1-b'nin marka devirlerine bir yansıması olup, KHK m. 16/5'de kabul edilen düzenleme ortadan kalktığında, uygulanma yeri ve gerekçesi kalmayacaktır. Bu nedendir ki, Mahkememiz KHK 16/5 madde ve fıkrası ile birlikte 7/1-b madde ve bendinin de, yüksek mahkemece iptal edilmesi gerektiği kanaatindedir.

Yukarıda açıklanan gerekçelerle, Mahkememiz önündeki uyuşmazlıkta uygulanması söz konusu olan 556 sayılı KHK'nın 16/5 hükmünün Anayasanın 2., 13., 35., 48., 91. maddelerine aykırı olduğu kanaatiyle Anayasa Mahkemesi önünden itiraz yoluyla iptal talebinde bulunulmasına, dosyanın bir örneğinin çıkartılması ve Anayasa Mahkemesi Başkanlığına gönderilmesine, Anayasa Mahkemesi kararının dönüşü için 5 aylık sürenin beklenmesine karar vermek gerekmiştir.

KARAR

1- Mahkememiz önündeki uyuşmazlıkta uygulanması söz konusu olan 556 sayılı KHK'nın 16/5 hükmünün Anayasanın 2., 13., 35., 48., 91. maddelerine aykırı olduğu kanaatiyle Anayasa Mahkemesi önünden itiraz yoluna gidilmesine,

2- 30.03.2011 tarih ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin kuruluş ve Görevleri Hakkındaki Kanunun 40. maddesi uyarınca gerekçeli başvuru kararı ve dosyanın ilgili bölümlerinin onaylı bir örneğinin dizi pusulası ile ANAYASA MAHKEMESİNE GÖNDERİLMESİNE,

3- Dosyanın bir örneğinin çıkartılması ve Anayasa Mahkemesi Başkanlığına gönderilmesine,

4- Anayasa Mahkemesi kararının dönüşü için 5 aylık sürenin beklenmesine,

Esas Sayısı : 2015/49
Karar Sayısı : 2015/46

Bu nedenle duruşmasının 15.09.2015 günü saat 10:40'a bırakılmasına karar verildi. ””